

Odnosząc się zaś do treści art. 15 ust 6 ustawy w związku z **art. 244 ust. 1 pkt 5** (chyba art. 243 ust. 1 pkt 5) ustawy, należy stwierdzić, że ustawodawca powinien był jednak przy ewentualnym zachowaniu oddziaływań wobec osób, które ukończyły 21 rok życia rozważyć osobne uregulowanie kwestii personelu pracującego z nieletnimi w zakładzie/zakładach poprawczych prowadzonych dla nieletnich powyżej 21 roku życia.

Ustawodawca przewidział dla nieletnich o znacznym stopniu demoralizacji, którzy "dopuszczają się czynów karalnych określonych w art. 10 § 2 KK, a zatem najpoważniejszych czynów zabronionych, z punktu widzenia chronionych dóbr, o charakterze kryminalnym". Dotychczas pracownicy zakładów poprawczych mieli do czynienia z nieletnimi przebywającymi w zakładach do 21 roku życia. Jest to jednak znacząca różnica, szczególnie wzięwszy pod uwagę stopień demoralizacji nieletnich i jakiego czynu się dopuścili.

Można się zastanowić, czy dotychczasowi pracownicy zakładów są przygotowani do pracy z takimi podopiecznymi. Czy ich bezpieczeństwo będzie zachowane? Najdalej idącym rozwiązaniem byłoby przygotowanie całkowicie odrębnej (w sensie z nowego naboru bądź odpowiednio przeszkolonych dotychczasowych pracowników) kadry dla obsady takiego/takich zakładów (warto tu skorzystać z doświadczenia funkcjonariuszy i pracowników Straży Więziennej).

2. Art. 4 ust. 1. użycie pojęcia "społeczny obowiązek" czyni ten artykuł nieskutecznym, zapis ten powtarza się również w ust 2 tegoż artykułu,
3. Art. 13 – wydaje się być zasadnym wskazanie (doprecyzowanie np. poprzez wskazanie konkretnych przepisów) czego przepadek orzeka Sąd w przypadkach wskazanych w ustawie,
4. Art. 14 ust. 2. Ustawodawca zbyt liberalnie podchodzi do sprawców popełnionych czynów. Charakter tego typu czynów winien być wskazaniem do zastosowania wobec nieletniego procedury diagnostycznej w Schronisku dla Nieletnich, tym bardziej, że ustęp ten wyraźnie mówi o osobach nierokujących w resocjalizacji,
5. Art. 15 ust. 3 odwoływanie się do przypuszczeń sądu wobec postaw nieletniego wydaje się kolejnym zbyt liberalnym podejściem, sąd powinien bazować na jasnych, dających się opisać i określić podstawach i przesłankach,
6. Art. 15 ust 6 zgodnie z wcześniejszą argumentacją wykreślić całkowicie,
7. Art. 16 ust. 1 występuje analogiczna sytuacja, a ust 2 powinien zostać zawarty jednoznaczny katalog przesłanek warunkujących zawieszenie wykonania orzeczenia o umieszczeniu nieletniego w zakładzie poprawczym Przepisów z takiego rodzaju stwierdzeniami następuje jeszcze cały szereg, a zwracając uwagę na art. 37 ust. 2 można dostrzec, że Ustawodawca potrafi w innych płaszczyznach wskazać jasne i konkretne normy.
8. Art. 19 ust. 3 w związku ze zmianą pensji minimalnej od 3010 zł brutto we wrześniu 2022 do 4860 zł brutto we wrześniu 2026 kwotę 3000 zł (trzech tysięcy złotych) wskazaną w tymże ustępie zmienić na kwotę 5000 zł (pięciu tysięcy złotych)
9. Art. 32 ust. 3 winien w sposób jasny i stanowczy określać co w wypadku gdy pokrzywdzonym jest wychowanek tej samej placówki resocjalizacyjnej. Czy też wystarczy decyzyjność sądu rodzinnego?
10. Art. 36 ust. 1 pkt 4 zwracamy uwagę, że nie ma tłumaczy przysięgłych języka romskiego co już sprawnie wykorzystują dorośli przestępcy,
11. Art. 49 ust. 3 w całości do wykreślenia, Czynności te winny realizować Policja, w której dyspozycji są izby dziecka lub SW, argumentowanie dlaczego nie mieliby realizować tego pracownicy jest oczywiste, odległość zatrzymania od placówki (może być znaczna), stan psychoemocjonalny nieletniego po zatrzymaniu są prostym wskazaniem